

PUNK Z KROMPLU

Na zemědělce byl každý druhý chlap jak z katalogu mentálního chaosu, ale tenhle týpek byl samostatná kategorie. Kroměřížskej démon bez jména – jméno zmizelo, ale jeho bunda žije dál. Kožená? Možná v minulým životě. Teď to byla koženková zkamenělina, přešitá tolikrát, že v ní mohly být ukryté dějiny místního punku. Sichrhajsky nejen místo stehů, jako by si ji navrhoval Frankenstein s vizí punkové apokalypsy.

Po stranách vyholená palice a pohled, co ti udělal lobotomii na dálku. Vedle něj by Sid Vicious vypadal jak premiant ze zdravotnický školy. Kdyby ses na něj zadíval na dýl než dvě vteřiny, měl bys chuť se omluvit vlastnímu tátovi za to, že vůbec existuješ.

Ani nevím, jak jsem s ním začal kámošit. Možná únava z autobusový trasy mezi Vyškovem a Kromplem. Možná se to zlomilo v bufetu, co měl tolik front jak ministerstvo sociálních věcí – frontu na tácek, na pivo, na kasu a nejspíš i na duševní zhroucení.

Stál u kasy s pivem bez pěny, čuměl jak bohém bez vína. Pokladní se zahleděla na jeho bundu pokrytou sichrhajskama a oči jí zvlhly, jako by spatřila ztracený rukopis Boženy Němcové. „Jééé, tyhle všude sháním, a vy jich máte tolik!“ zasnila se, jako by mluvila s prorokem galanterie.

Bufet ztichl. Vzduch zhoustl tak, že by se dal krájet. A pak se ten kožený nihilista naklonil, podíval se jí do očí a řekl jen: „Tak si vem.“

A v ten moment jsem věděl, že jestli existuje elegance v chaosu, tenhle borec ji má v kapse vedle krabičky zápalek.

ROSOUŠI, TY JSI ŠÍLENÝ

Učitelskej sbor byl nezapomenutelněj šrumec. Technologové, co mluvili jako příkazová směrnice, suplující angličtinářka Sušlá, která vypadala, že učí hlavně kvůli přístupu ke kopírce, a pak češtináři, co doufali, že se v nás něco uchytí.

Ale jedna postava vyčnívala jak mokrá slipy na topení. Učitelka češtiny Matoušková. Korpulentní dáma, co se vyjadřovala tak spisovně, že i akademický slovník měl komplexy. Každá její věta byla připravená na výstavní síň. Jenže my jsme nebyli návštěvníci výstav. Já rozhodně ne. Raději jsem si místo Máchy psal vlastní poezii – těžkou, nevábnu, zpod stolu.

Pamatuju si už jen fragment svého vrcholného díla, ale ten zní jak refrén ze symfonie zoufalství: „Na potoce mastná skvrna, poblíž smrdí zdechlá srna...“

Bohužel mě při tajné recitaci toho veděla Matoušková načapala. Seděla tam jako socha morální paniky. Jen pohybem obočí mě přitáhla k tabuli. „Předneseš to,“ řekla. Ne jako prosbu. Ale jako ortel.

Když jsem skončil, lapala po dechu, držela se za brunátný obličej a zoufale křičela: „Rosouši ty jsi naprosto šílený!“

A víš co? V ten moment mi to přišlo jako kompliment. Možná jsem byl šílený. Ale byl jsem svůj. A na Matouškovou dodnes vzpomínám. S tichým úsměvem, jakej zůstává po těch, co tě naučili víc, než si mysleli.

Pak tu byl Ing. Hrdina. Technolog s náběhem na sympatie. Od první minuty jasný typ: nepřehání, nemlží, mluví tak, že rozumíš. Na úvodní hodině to vybalil bez cirkusu: